

NS Nyhedsbrev

NSDAP/AO : PO Box 6414

Lincoln NE 68506 USA

www.nsdapao.org

#1144

16.02.2025 (136)

Uddannelsen af et ondt geni

af Gerhard Lauck

Del 10

Lovmand og fredløs

Nogle gange ønskede en tidligere (?) fjende min hjælp i en sag, der involverede en tidligere (?) ven. Situationen var ofte både bizar og forvirrende. Som i det gamle vesten, hvor grænsen mellem *lovens mand* og *lovløs* nogle gange var sløret.

Mordere fik nogle gange kortere fængselsstraffe end ikke-voldelige aktivister. Denne uretfærdighed fremmede kun radikaliseringen. Nogle aktivister tænkte: *Hvis jeg skal sidde inde, kan jeg lige så godt begå forbrydelsen også!*

Isolerede voldshandlinger var resultatet.

Takket være mine omfattende kontakter var det ofte ikke svært at etablere i det mindste et indirekte "link" til mig. Desuden blev vores litteratur distribueret meget bredt i dissidentkredse. Den blev ofte fundet under eftersøgninger eller endda på "gerningssteder".

Nogle gange kendte jeg "terrormistænkte" fra mange år tidligere. Dengang de stadig var en del af den *ikke-voldelige* modstandsbevægelse. Selvfølgelig var der aldrig nogen involvering eller indblanding.

Den eneste psykologisk halvvejs effektive måde at modvirke denne tendens på var at fortælle dem det: *Vi er enige i, at de beskidte hunde FORTJENER at blive kogt i olie og strandet på en øde ø sammen med deres svigermor. Men vi ønsker ikke at spille med på deres spil. Oprethold disciplinen!*

Immunitet mod anholdelse

Ironisk nok havde nogle af de regeringer, der anmodede om min hjælp, på et eller andet tidspunkt aktivt bekæmpet min undergrundsaktivitet. Jeg stod stadig over for den meget reelle mulighed for at blive arresteret ved grænsen. Derfor var jeg nødt til at få en officiel *immunitet mod anholdelse*! Det gjorde de mere end én gang. Specifikt i 1979 i Bückeburg og i 1992 i Stuttgart.

Den 9. marts 1992 vidnede jeg ved den længste retssag mod nationalsocialister i efterkrigstidens tyske historie i Stuttgart, efter at jeg havde fået midlertidig amnesti. Sikkerheden var slap. Jeg blev angrebet og fik noget tåregas i ansigtet. Det sved en smule. Men smagen var ikke helt så slem som min egen madlavning.

På den mere muntre side påpegede min nære kammerat Christian Malcoci navnene på tre af advokaterne: *Sieg, Heil og Führer!*

Ved en anden lejlighed (Frankfurt 1989) blev jeg informeret om, at jeg havde fået immunitet for nogle ting, men fik udtrykkeligt at vide, at denne immunitet ikke gjaldt for andre. I virkeligheden fik jeg at vide: *Vi lover IKKE at skyde dig med den pistol, vi holder i vores HØJRE hånd. Men vi informerer dig hermed om, at vi IKKE lover ikke at skyde dig med den pistol, vi holder i vores VENSTRE hånd!*

Jeg fandt det ekstremt morsomt.

På trods af min taknemmelighed for at have givet mig sådan et godt grin, var dette en af de få lejligheder, hvor jeg afslog tilbuddet.

FBI og J. Edgar Hoovers seksuelle perversionser

Vores telefonforbindelse er elendig. Det er irriterende.

Jeg klager til min kollega i den anden ende af linjen: *Du ved, jeg har ikke noget imod, at FBI aflytter vores linjer. Men jeg ville bare ønske, at de ikke ødelagde forbindelsen!*

Han er helt enig: *Ja, på tidspunkter som dette har jeg lyst til at tale om J. Edgar Hoovers seksuelle perversionser!*

Klik! Telefonen går død lige i dette øjeblik.

Jeg ringer tilbage til ham. Han kommer med en klog bemærkning: *Jeg tror ikke, de kunne lide min kommentar om Hoovers sexliv!*

Vi griner begge to!

En anden kollega sagde, at agenterne engang åbenbart havde misforstået hinanden. *Han* kunne høre *dem*, men *de* kunne ikke høre *ham*. De diskuterede, hvad

der var gået galt, men fandt så ud af det og afbrød.

* * * * *

Den amerikanske regering virkede ret ligeglad med vores aktiviteter. FBI besøgte os fra tid til anden. Enten af princip eller efter anmodning fra en udenlandsk regering.

Det satte os i en vanskelig situation.

På den ene side var vi nødt til at handle ud fra en formodning om, at FBI ville videregive oplysninger til vores fjender. Vi ønskede ikke at afsløre nogen vigtige hemmeligheder.

Men på den anden side ønskede vi, at FBI skulle kunne lære nok til at være sikre på, at vi hverken var kriminelle eller terrorister.

Jeg har haft flere underholdende møder med FBI gennem årene.

Den allerførste gang, de dukkede op ved min dør, var jeg udstationeret i en fremmed by. Jeg lod, som om jeg ikke talte engelsk. Desværre talte FBI-agenten flydende tysk. Dialogen var som en sketch fra en komedie. Men vi holdt begge to masken. (Naboerne hilste altid på mig med et underholdt smil efter det).

En anden gang blev jeg kaldt ind på personalekontoret på den fabrik, hvor jeg arbejdede. Personalechefen havde et bekymret udtryk i ansigtet. Hun pegede på to mænd og sagde: *Disse herrer vil gerne tale med dig.* Jeg kan stadig huske agentens efternavn, for han kom på besøg et par gange. Han besøgte også mine naboer. En fortalte ham det: *Ja, jeg kender ham. Han er en flink fyr. Han giver vores børn en tur på ryggen.*

Alle trykkerier i en mellemstor by nægtede at udføre vores arbejde. To nævnte, at de havde haft besøg af FBI. Vi overvejede kortvarigt at købe vores eget trykkeri og gå i konkurrence med dem! (Der var kun ét trykkeri, vi ikke havde spurgt. Han var vores nabo, og vi ville ikke sætte ham i en akavet situation).

I årenes løb havde to banker i forskellige stater fortalt os, at de ikke længere behøvede at bestille visse udenlandske valutaer fra de store banker i øst, fordi de fik nok fra os.

Vi overvejede seriøst at købe *to* forskellige bankbygninger i årenes løb. En af dem var en imponerende treetagers bygning på en hovedvej i en større amerikansk by. Vi havde allerede mere end nok penge til at dække udbetalingen. Men vores behov var ikke tilstrækkeligt til at retfærdiggøre prisen, så vi besluttede os for ikke at gøre det.

En af disse banker ringede af og til først og sendte derefter en chauffør 80 km for at hente det hos os, når de havde brug for det i en fart.

Nogle gange tog jeg personligt udenlandsk valuta med til den anden bank. Den

unge dame ved valutaskranken og jeg blev venner i platonisk forstand.

En dag strålede hun helt vildt. Efter mit sidste besøg var der en, der var løbet ind på hendes kontor og skrækslagen havde spurgt, om hun vidste, hvem han lige havde set forlade hendes kontor. Han havde opført sig, som om han lige havde set Billy the Kid forlade banken med en stor taske med pengesedler, der faldt ud af den.

Tyve år (!) senere informerede banken os skriftligt om, at den ville lukke vores konto. Først meget senere fandt jeg et spor. Jeg fik en kopi af et Interpol-dokument, der sagde, at jeg var under efterforskning på grund af mistanke om hvidvaskning af penge og våbensmugling i staten Utah! (Bemærk: Jeg har aldrig været i Utah i hele mit liv!)

Gretchen, som kunne huske FBI fra 1930'erne, bemærkede: *Fremstiller de de fyre fra en støbeform? De så præcis ud som for halvtreds år siden! Jeg så dem på 15 meters afstand!*

George kommenterede: *FBI kan godt lide at sende deres nye agenter ud for at interviewe os som en del af deres træning, fordi de ved, at vi er harmløse.*

En af de sjoveste episoder var, da tre agenter kom til min dør. Jeg ville ikke have dem ind i huset, så vi gik hen til en nærliggende restaurant.

En ældre herre, som var til stede, var bange for, at jeg aldrig ville komme tilbage! Han havde mistet slægtninge til KGB på en lignende måde. Han ville ringe til politiet.

Den yngste og mest uerfarne agent var Howard. Han insisterede på, at han havde beviser for, at jeg havde modtaget 70.000 dollars fra terrorister! Han lovede at "lukke mig ned". Jeg svarede: *Hvis du har beviser, så kom med mig i banken. Fortæl det til bankdirektøren, så han kan kreditere min konto med det beløb!*

Lyver FBI over for sine egne agenter? Tror du virkelig på deres eget vrøvl? Eller hyrer de dem fra en skuespillerskole i stedet for fra en juraskole, som de påstår?

Men Howard indrømmede, at mit hus og min bil var beskedne. Helt klart middelklasse.

Nå, men jeg udgav en morsom beretning om denne hændelse. Bagefter ringede Howard og takkede mig for ikke at afsløre hans efternavn!

En ny tilgang i 1980'erne

I 1980'erne blev den "legale arm" den dominerende kraft i den nationalsocialistiske bevægelse i Tyskland. Vores "illegale arm", legemliggjort i NSDAP/AO, arbejdede side om side med den, parallelt, men adskilt. Jeg tilbød endda at trykke en avis for den legale arm, men Michael Kühnen mente, at den alligevel bare ville blive forbudt. Dette forhold svarede til to forskellige grene af den samme nations

væbnede styrker.

Michael Kühnen dedikerede et helt kapitel til mit arbejde i sin bog *Führertum zwischen Volksgemeinschaft und Elitedenken* (Lederskab mellem folkefællesskab og elitetænkning).

Her er et uddrag:

Den egentlige rollemodel for en nationalsocialistisk leder i den nye [efterkrigs] generation er imidlertid Gerd Lauck, den organisatoriske leder af NSDAP's forberedelses- og udenrigsorganisation! ...

Partikammerat Lauck skabte den egentlige nationalsocialistiske kamporganisation i efterkrigstiden. Organisationens opbygning startede praktisk talt ved nul-punktet. Unge kammerater, der i dag kommer til vores stadig lille, men funktionelle og succesfuldt arbejdende bevægelse, vil næppe være i stand til at forestille sig, at der for ti år siden slet ikke eksisterede noget. Ingen organisation, intet propagandamateriale, ingen idé, simpelthen ingenting: Bortset fra nogle få fanatiske unge nationalsocialister, der vovede at nærme sig en tilsyneladende håbløs opgave, nemlig genopbygningen af det nationalsocialistiske parti og kampen for Det Fjerde Rige.

Blandt dem var Gerd Lauck, den egentlige lederpersonlighed: Hvilken fantasi, viljestyrke og beslutsomhed krævede det at ofre privatliv og erhverv for en bevægelse, som slet ikke eksisterede igen, og som han selv ville opbygge fra ingenting i årevis af kamp! Han organiserede de første trykmuligheder, skabte med NS KAMPFRUF den første åbne nationalsocialistiske avis i efterkrigstiden, han udviklede konceptet om en bevægelse, der arbejdede i propagandaundergrunden med cellestruktur, han fandt finansielle muligheder - og med ufatteligt sparsomme midler kom kampen i gang og fandt flere og flere tilhængere i Tyskland.

I processen modstod partikammerat Lauck konsekvent fristelsen til, i lyset af den manglende politiske infrastruktur, at udråbe sig selv til den nye leder eller at fremstille sin lille gruppe som et nystiftet NSDAP - begge dele ville have været en karikatur af vores store fortid! I stedet så han sin opgave som en tjeneste for det fremtidige parti. Denne disciplin, prioriteringen af partiet, selv om det slet ikke eksisterede endnu, over forfængeligheden ved personligt lederskab, dette afkald på rekruttering af personlige tilhængere, princippet om, at leder og organisation skal bevise sig i aktivisternes øjne, hvis tillid de skal vinde, før de kan kræve det den anden vej rundt - partikammerat Lauck etablerede alt dette i den udviklende bevægelse. Alt dette blev en model for os, efter at vi - udsprunget af NSDAP/AO - skabte en juridisk gren af den nationalsocialistiske bevægelse og dermed tog et afgørende skridt fremad i kampen for partiets genoprettelse.

Men vi må aldrig glemme, hvem vi skylder, at der blev lagt et fundament for dette genopbygningsarbejde, og at principperne for ægte nationalsocialistisk ledelse igen blev kendt - det skylder vi Gerd Lauck og hans NSDAP/AO. Deres betydning for vores arbejde kan simpelthen ikke overvurderes - uden denne kamp af partikammerat Lauck i 1970'erne ville vores første gennembrud i 1980'erne simpelthen have været utænkeligt. Og selvom vores fællesskab har domineret overskrifterne i årevis og er vokset til den ledende kraft i den nationalsocialistiske bevægelse, er vi alligevel altid kun den ene, den legale arm af en enkelt, forenet bevægelse, hvis anden, illegale arm stadig er NSDAP/AO under ledelse af partikammerat Lauck. Denne del af vores bevægelse har også gjort store fremskridt i de forløbne år, råder i dag over betydelige tekniske og materielle muligheder og har - som allerede tidligere - takket være sin placering i USA en uangribelig position, som altid vil udgøre et sikkerhedsnet for os...

Det, han har opnået i de første halvandet årtier af sit lederskab, og hans udstråling af ægte lederskab retfærdiggør, at han allerede nu regnes blandt nationalsocialismens store lederpersonligheder, som er forbillede og inspiration for os alle.

* * * * *

Der var ikke længere så stor efterspørgsel efter mine tjenester. Takket være mit personale var selv min "deltids"-opmærksomhed tilstrækkelig til at holde den nedskalerede drift i gang.

Jeg besluttede mig for at forfølge en forretningskarriere. Da jeg fik det højeste testresultat i virksomhedens historie, blev den selvskabte millionærs CEO så imponeret, at han ansatte mig på stedet. Han trænede mig personligt. Jeg blev hans *vicepræsident for marketing*. Denne uddannelse og erfaring er grundlaget for min forretningsviden.

Ironisk nok var denne CEO jøde! Mine venner diskuterede, om "han vidste det" eller ej. En gammel Bund-kammerat huskede lignende situationer: *Efter krigen var mange mennesker bange for at ansætte os Bund-folk. Men jøderne ville gerne. De vidste, at vi var gode arbejdere og ville tjene mange penge til dem. Desuden ville de ikke blive kritiseret for at ansætte os.*

Senere, da jerntæppet faldt, forlod jeg forretningsverdenen. Jeg vendte så at sige tilbage til "aktiv tjeneste".

NSDAP/AO er verdens største Nationalsocialistisk propagandaleverandør!

Trykte og online tidsskrifter på mange sprog
Hundredvis af bøger på mange sprog
Hundredvis af hjemmesider på mange sprog

BOOKS - Translated from the Third Reich Originals!
www.third-reich-books.com

